

MARIJIKIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJIKI

GA VREJŮJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.

V ČRENBOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKŮPNI NASLOV LETNO 4 D.

Pišemo si.

Prečastiti nam Stric! Najprle se lepo zahvalimo za lepe navuke, ki nam jih davate v Marijkinom Ogračeki. Jako smo veseli, ka mamu tak dobre pastire, ki tak lepo pasejo naše dušice. Veseli smo deca na Goričkom, ka mamu v Gornjoj Lendavi tak vroga gospoda kateheta, da nas obiščajo vsaki tjezen z lepimi navuki. O kak smo veseli, da se dobro poznamo. Veliko želo pa mamu, ka bi radi spoznali našega ljuboga strica, šteroga še nepoznamo i li tak radi mamu. Z pozdravom njim želemo vsikdar na etom sveti, vse dobro, v nebi pa veselo spevati vküper s svojim ovčicami. Zdrava Marija! Zdrava Marija! Hvalen Jezus. — Vadarci, Kerec Dragica, vučenka 3 razreda.

Draga Dragica! Tvoje ime je tak lepo. Pa to neje samo tvoje ime. To je ime vsake deteče duše. Vsaka deteča duša je pred Bogom Dragica. Preveč vas rad ma Jezus, drage ste njemi, ar ste nedužne. Zato pa se skrbite ti Dragica i vsaka boža Dragica, vsaka dušica, da ostane nedužna. Ka se pa tvoje žele tiče, da bi rada z goričkov decov spoznala strica, ti odgovorim, ka stric mogoča ešče letos priklūkajo gork vam, gde mo se od lica do lica vidili. Stric pa želejo, da bi se Ograček v vašoj lepoj i velikoj gračkoj fari malo bole razširo. Pozdravlja vas vse: Stric.

Poslala sem vam, dragi stric, pripovedko od „maloga agnjeca“, da ga v Ogrački objavite! Gjōrek Anuška, Mlajtinci, vučenka IV. razreda. — Draga Anuška! Tvoja pridnost je pa zaistino velika, da si to lepo pripovedko spisala doli. Samo, da se ta najde v knigi, gde jo vsako dete lejko čte, zato ne je potrebno objaviti. Zdaj te pa nekaj pitam? Znaš, ka pomeni zlat, šteroga je dao dober Bog Jančeki, ka njemi je napaseo ovčice? Te zlat so milošče, je pred vsem lübezen do Boga. Če mi težave našega življenja mirno prenašamo pa hodimo k prečiščavanji, te stobolje raste lübezen v naši dušaj tak, kak trava meseca maja po toplom deži. — Tisti grdi mali agnjec, ki se je v najlepšega angela spremeno, pa pomeni, ka Bog tistim da najlepšo obleko i krono v nebi, ki so tū na zemli ponizni, zavrženi, zadnji. — Pozdravlja te z vsemi naročnik i vam žele, da bi vsi prišli prek brvi k Jezuski ednok v nebo, —

— Stric.

Pismo Stričovo vsoj dečlci.

Draga dečica! Nekaj jako važnoga mam vam povedati. Gda sam mislo na to, ka bi vam do rok davao vaš listek, „Marijkin Ograček“, sem v misli meo, da vam ž njim dam nekaj stalnoga. Tak sam si mislo, da vas združimo v edno društvo i to društvo bi vezao vküp Ograček. Namen toga društva bi bio, da vi i vsa dečica častite Dete Marijko i jo prosite:

1. da ostanete dobra, čista deca, da zraste z vas poštena mladina, ki bo z življenjom pokazala, da lübi Jezusa;

2. da molíte za nesrečno deco v Rustji, gde so toj vzeli komunistje ali boljševiki Boga, ar ga deca ne smejo moliti i ne smejo častiti i lübiti dobre nebeske matere Marije;

3. da se proti postavite „držtvi brezbožnikov“, šteto se po celóm sveti bori proti Bogi, ka bi deca ne bi spoznala dobroga Boga i ne spunjavala njegove zapovedi. Naj se tomi hűdobnimi držtvi moč zatore i naj vsaka dűša spozna, ka je Bog i ka je Jezuš pravi Bog, ka je Marija prava boža mati, ka smo dužni vervati katoličanskoj vero i po njej živetí.

Namen je troji, dužnost bi zato bila tűdi troja:

a) Marijiki na čast bi zmolili vsaki den edno Zdravo Marijo;
b) Spovedali i prečistili bi se zvűn adventskoga i vűzemskoga vremena ešče dvakrat: na Malo mešo, sept. 8. na god Marijinoga rojstva ali v osmini toga goda i na god Marijinoga darűvanja nov. 21. ali v osmini toga goda. Priporoča se pa kem gostejše obhajilo.

c) Do dopunjenoga 20. leta ne bi vűivali nikše opojne pijače, to je ne vina, ne piva, ne žganice, ne jabočnice i nikaj, v čem je notri alkohol. Pili bi samo vodo, sladki mošt, malinovec i druge takše dobre reči, štete so zdravejše kak alkoholne pijače i tűdi dajo več moči. Jeli bi pa dosta sada: grozdja, grűšek, jabok itd.

Vse to bi vűinoli z lűbezni do Boga i Marijike, naj jiva razveselimo, naj dosta grešnikov povrnemo, naj moč Jezušovih i Marijinih sovražnikov poteremo, naj sebe i vnogo druge dece obdržimo na pravoj poti i naj tak sebi najvekšo nebesko plačo spravimo. Od toga držtva bi te pisao Ograček. To mi je namen, draga dečica. Morem pa zdaj z vaših vűst čűti, ka vi na to odgovorite. Če ve dečica na to odgovorite: jaz ne bom častio i lűbo Marijike, jaz se ne bom brano opojnih pijač, ščem raj biti pijani dečko i razbijasti mladenec, kak pa trezen i miren; raj ščem biti posvetna plesalka i gizarda mladenka, kak pa čista i ponizna; jaz se neščem brigati za neđužno deco v Rusiji i po sveti naj prejdejo pa jaz žnjimi vred; jaz se ne bom borio proti, „držtvi brezbožnikov“, jaz ščem tűdi brez Boga živetí. Če tak mislite dečica, te mi nikaj ne pišite. Te bodite tiho i stric denejo doli pero, pa vam več nedo pisali nikaj. Samo ka jaz znam, da vi ne mislite tak. Vi mislite dobro, vi ščete dobro, vi radi mate Jezuša i Marijo, vi ščete zveličati svoje i druge dűše.

I da znam, ka to ščete, zato vas prosi stric, da njemi iz vsake vesi, gde mate Ogračke, naznanite keliko dece bi rado stopilo v držtvo Deteta Marijike z trojov dužnostjov, kak smo odzgoraj povedali. Keliko jih bo, teliko jih priglasite na ednoj dopisnici, imen ne pišite vű.

Zakaj pa je potrebna ta priglasitev? Zato, ka gda stric zvejo, keliko se jih priglasijo, te do prosili dobroga škofa, ki so vas i ešče vas bodo firmali, ka to držtvo Deteta Marijike odobrijo. I gda je odobrijo, te se začne edna lepa, prelepa vojska: Marijika de šla naprej, v rokaj de mela zastavo z napisom: Vse za Boga i rešenje dűš! Vi dečica te pa vsi šli za njov i mi zvami ki vas lűbimo v boj, v boj proti pekli, proti grehi i grešnomi sveti. Na konci te poti nas pa čaka vse neskončna radost, ki de vekomaj trpela, ki nikdar ne mine. Če ščete to dečica, te se vas naj dosta javi za držtvo Deteta Marijike. V Marijiki vas vse pozdravlja: Stric.

VGANKE.

..... ka vsaki človek ma,
..... brojka,
..... v nebesaj je doma,
..... mali ljudje, ki živijo na sevri,
..... vrloj stvari delamo,
..... sladko ime za vsako dete,
..... v logi raste,
..... proti dežji odpiramo,
..... ves v Slov. Krajini,
..... za sprejete dare pravimo,
..... Adama i Eve sin,
..... veliko mesto v našoj banovini,
..... negdašnje ime Mirka,
..... ki spelao Izraelce z Egipta,
..... radi smo, če je nož takši.

Zložite te reči tak vklop edno pred ovo kak je tu pisano, ka z prvih črk dobimo prvo kitico lepe cerkvene pesmi. Ki vgoni, dobi cerkveno pesmarico. Vgonite je do 8. jula.

POIŠČITE!

Priloga M. List i z njim Novin.

Cena na skupni naslov letno 4 Din.

Kakše detece je bila Marijka?

Marijka je bila skromno detece. Skromno ali priprosto je te detece, če je z malim zadovolno. Marijka je pa takša bila. Ona nikdar ne na to mislila, ka je njeni očak bio krao David, koga je Bog tak rad meo i Šalamon, ki je bio najmodrejši človek na sveti. Marijka je bila zadovolna, ka je nosila prosto obleko. Marijka neje mrmrala, če njoj je mamika sv. Ana den za dnevom ednoisto jestvino prinesla na sto, ar zavolo siromaštva boše ne mogla. Marijka je bila vesela, ka so jo bogatejših starišov deca za siroto meli i se je celo ogibali. Marijka se je s siromaškov decov jako rada družila i se nikdar ne phala med preštimate. Gda je v šoli odgovarjala i znala, neje to nikomi pripovedavala kak ona zna, nego ostala je i po hvali vučitelic tista prosta deklica, kak je prle bila. Takša je bila Marijka, takše bodi i ti, drago detece. Ne žalosti se, če nemaš vsega, kak druga deca majo, ostani mirno i z malim zadovolno. Marijka, ar je bila priprosta, z malim zadovolna, je vse dobila. Gda je dorasla, je Boga dobila za svojega sina. Tak plača Bog zadovolstvo. On je plača tistomi, on, ki je neskončno veliki kinč, on je plača skromnomi, zadovolnomi deteti.

**Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!
Pokrij nas s svojov krvjov! Amen.**

Naša Ančka.

Naša Ančka	Ka senjala
je zaspala	si ti mala,
in smejala	da smejala
se je v sneh.	si na glas?

Mamo moja
že pokojno
mi pokazo
Angelček.

Srčen.

Sveto Trojstvo.

Pred Telovim tista nedela se zove nedela svetoga Trojstva ali svete Trojice. Ka je sveto Trojstvo? Bio je jako vučeni cerkveni vučiteo, koga sama sveta Jezušova Cerkev zove za doktora i jako sveti, ar je med te največše svetnike spisan, to je bio sv. Augustin. Te veliki modrijan i svetnik je ednok hodo kre morja v Afriki, kde je bila njegova pūšpekija ali škofija i si je premišlavo, ka je to sveto Trojstvo? Kak je to mogoče, da bi v ednom Bogi bile tri peršone i bi te tri osebe bile samo eden Bog. Če so tri, te je to tri, kak je teda eden Bog? Gda si tak premišlavo, vidi edno malo detece pri morji, ka se igra. Tak se je igralo, ka je skopalo edno malo grabčko i v to grabčko je plalo notri vodo iz širokoga, nepreglednoga morja. Svetnik pita to dete: „Ka pa delaš?“ Smešno se njemi je vidilo, ka je dete to delalo? Dete je spitavajočemi odgovorilo: „Morje ščem v to grabčko notri zagrabiti“. „Morje v to grabčko?“ se nasmeje deteti svetnik i pravi dale „ve je pa to nemogoče!“ „Prle jaz to napravim, kak ti prebrodiš, kak je eden Bog v treh osebah i kak so tri osebe eden Bog“. I gda je dete tak odgovorilo, je preminolo. Bilo je angeo boži. Bog je svojemi vernomi slugi poslal to prikazen, naj ga navči, da človeči razum nemore vse skrivnosti zarazmeti. Nemore vse skrivnosti zarazmeti, dužan je pa vse vervati, ka je Bog nazvesto i to zato, ka Bog nikoga ne more vkaniti, znoriti, niti se od nikoga ne more dati vkaniti.

Draga dečica! Sveto Trojstvo ali sveta Trojica je velika skrivnost naše vere, ali z ednim neizmerna tolažba za naše duše. Mamo v nebi dobrega nebeskoga Očo, ki nas lūbi z nepopisnov lūbeznostjov; mamo v nebi i v oltari dobrega Jezuša, božega Sina, ki je na križi vmro za nas i nas rešo pekla; pa mamo v nebi sv. Dūha Boga, ki nas s vojov večnov lūbeznostjov pripravla, ka se po smrti zdignemo z te grešne zemle v nebo, kde je samo veselje i nikaj drūgo. I vse te tri božanske peršone je vsaka posebi vekivečna, vsegamogočna i vendar je samo eden Vsegamogočen i eden Vekivečen. To je ta velika skrivnost, ki je nemoremo za-

razmeti. A čeravno je nerazmimo, lejko si jo razložimo. V sunci vidiš njegovo telo na nebi, čutiš njegovo toploto na sebi i gledaš njegovo svetlobo po sveti. Vidiš troje okoli sebe, pa li je samo edno sunce. Tak je tudi pri Bogi. Tri osebe so samo eden Bog. Mi to verjemo i to vero s tem tudi naznanjamo, ka se vseli *pobožno kržamo* i z gorečim srcom *izgovarjamo*: *Dika bodi Bogi Oči i Sini Svetmi Dūhi, kak je bilo v začetki tak i zdaj i vsikdar i na vse veke. Amen.*

Lastvice so priletele
v tihi, mali Nazaret,
gnezdo so si naredile,
v maloj hiši tam na sred'.
Mati z Sinkom jih ne tira,
boža, krmi je lepo,
Mati „Dobroga Pastira“
mislí na svo dečico:
v maloj gnezdi puno ptičkov,
puno dece se zrodi,
bom skrbela z celov dūšov,
da se vsako odgoji.

Srčen.

Gde i kakši je Jezušek?

Mama so prišli domo z cerkvi. Pravili so deci: Deca, ne čemerte me, lepo me bogajte, zato ka sam bila pri prečiščavanji i Jezuša mam v dūši i v teli.

Tak je drago detece! Po vsakom prečiščavanji Jezuš tak dugo ostane v našem teli z svojim telom, z svojov krvjov, živ Jezuš je tak dugo v nas, dokeč se ne spremeni hoštija, štero smo zavžili v hrano v želodci, to je dokeč ma ešče hoštija krühov žmaj, tečas je živ Jezuš pri nas. Kak srečni smo mi te. *Svetlost sveta* je te prinas. Jezuš je svetlost sveta nesamo zato, ka je on stvoro sunce, pa mesec pa zvezde pa vse posvete na sveti, nego najbolje zato, ka samo on more pokazati pravo istino na sveti. Po pravoj poti, v pravoj istini samo on more voditi. Zato je srečen tisti, ki rad hodi k njemi. Te dobi teliko milošče, teliko svetlobe i moči, da premaga vse teškoče sveta i pride do svojega cila, do večnoga blaženstva. Kelikokrat ne ve dete, ka bi napravilo, gda je samo v temi doma. Je prestrašeno ar nema posveta. Pa nema tüdi vžigalice, da bi si ga napravilo i strah odegnało. V takših temih vüraj kak sladko je za dete, če pride ajtek ali mamika odkod i prinese posvet. V noči düše pa Jezuš vužge posvet. On pokaže düši, ka je prav i ka ne. On presveti gore i dole, močvarje i vodine, kače i divjačine pač vse nevarnosti na poti zveličanja pokaže düši. Zato pa more dete rado hoditi k prečiščavanji, ka de vidlo kak more zrasti v vednako drevo kat. Materecerkve ne pa v püklavo i betežno. Dečica, rada se prečiščavajte!

Sv. Anton prežene hüdogo.

Letos zvršimo sedemstoletni spomin, ka je sv. Anton vmro i se preselo v nebo. Rodio se je te lübi svetnik l. 1195. aug. 15. v Lizboi, glavnom mestu Portugalske, sledkar pa kak redovnik franciškan z gorečnostjov delao za božo čast i zveličanje düš v Padovi v Italiji, gde je tüdi zakopan. Gda ga je mamika varvala, je najraj meo tisto okno, skoz šteroga je kak detece gledao na cerkev. Jezüša je iskala njegova düša. Gda je odraseo i je lejko hodo, je skoro vsaki den bio pri sv. meši. Hüdomi dühi to neje bilo povoli, ka to malo dete tak rado hodi k meši, k Jezüši. Zato se je ednok v grdoj podobi spravo na cerkvene stube pred vrata, ka bi se Tonček, ki se te ešče Fernando Martin zvao, prestrašo. Samo ka Tonček nese je prestrašo. Jezuš, koga je tak rad obiskavao, ga je presveto i okrepo. Jezuš ga je presveto, naj križ napravi na hüdobca. Včino je. I kak ga Tonček prekriža, se spüsti te hüdi v beg, da se vse kadilo. Mali Tonček premaga velikoga pozoja, vraga, ar je Jezuš bio ž njim. Vidiš, detece, kak močen je tisti, ki k Jezüši rad hodi.

Moje zvünredno ozdravljenje.

Draga dečica, nekaj veseloga vam mam naznaniiti od Marijike, ki mi je tak veliko milost spravila. Bio sam star samo še pet let i sam zboleo na plüčaj. Moja mamika i ajta sta se na vso

moč trüdila za moje zdravje. Nosila sta me k zdravniki, a so vsa zdravnikova zdravila nikaj ne pomagala. Beteg je če duže hujši gračuvao. Te so me že zdravniki dol povedali, da za mene ne več zdravila. Zdaj so mama hapili pri ludeh pozvedavati za zdravila, da pa za ta tudi ne nihšče znao povedati. Tak njim vsaki pravo, naj čakajo na mojo smrt. Tak so tudi čakali na mojo smrt. Pripravljali so mi obleko za smrt. Smrti pa li nej prišla, ne sem bio živ i ne mrtev. Zdaj vam te ovadim, draga dečica, ka se je z menov zgodilo. Moja dobra mamika so se nekaj zmislili i takrat so me zročili lurskoj Mariji i so obečali, ka če mi podeli zdravje, do molili devetdnevnico njej na čast, i to naznanijo v Marijinom listi. I jaz sem dobo zdravje proti pričakovanji. Samo ka oni so to pozabili objaviti dati v Marijin List. Zdaj so te meni ovadili na kak zvünreden način sam bio ozdravljeni. Tak pravijo, ka kak sta se z mamicov apili devetdnevnico moliti na čast lurskoj Mariji, tak se je moj beteg apo gibati. Zdaj sem se več mogo na nogo postaviti i sem se apo pomali iti. Pa mi je jed zadišala i sem lejko več jo. Gda sta pa mama i mamica končali devetdnevnico, sem jaz bio že več popolnoma zdrav. To dobroto mi je spravila Marijika. Zato jaz pravim vam, ki te šteli te rendice, vsigdar mejte velko zavüpanje v Marijiko, ona ne bo nikoga zapüstila, što se njej zroči. Zdaj se jaz sam zahvalin jezerokrat za zvünredno ozdravljenje.

Hajdinjak Alojz.

širitec Marijinoga Ogračka v Odrancih.

— Drago dete! Marija ti je zaistino veliko milost poklonila, gda ti je tak naglo ozdravljenje sprosila. Rad jo mej zato z celoga srca i širi njeno čast po Marijikinom Ogrački. — V r e d n i k.

Plismo sirotinske dečice iz Slov. Bistrice.

Tudi do nas je priromal Vaš lepi listič „Marijikin Ograček“, radi ga čitamo, prav posebno pa radi poslušamo kadar nam č. sestra iz njega pripovedujejo zanimive povestice.

Posebno smo si vzeli v spomin Marijikino življenje v otroški letih kako je ona znala ubogati in kako rada je molila. Odslej nam ni bilo treba več dvakrat reči, že željo, ki smo jo brali na obrazu č. sestre, smo izpolnili. Prosimo pošiljajte nam listič, da bo naša številna otroške družina se učila posnemati Marijiko v vseh njenih čednostih.

Pozdravljamo vse male čitatelje in čitateljica M. Ogračka.

Otroci iz „sirotišnice“
v Slov. Bistrici.

Ave Marija.

Otrok svoji materi!

Če bi bil jaz ptička, najlepše pozdrave bi ti prinašal iz daljnih dalj, najsladkejše pesmi bi pel tebi, draga mamica moja.

Če bi bil jaz vetrič, božal bi ti čelo, hladil bi ti vročo glavo, ko moraš ob pekočem solncu težko delati, da mi praviš kruha, mamica moja.

Če bi bil jaz solnčni žarek, grel bi ti roke, kadar pereš moje srajce ob hudem mrazu v ledeni vodi, mamica moja.

Če bi bil jas kruh bel, bi hotel biti kakor sneg na gorah, i hleb velik kakor vsa zemlja, da ne bi nikoli lakote trpela ti ljuba mamica moja.

Če bi bil jaz sladkorček, vsega bi smela pojesti me samo ti, mamica moja.

In če bi bil jas kralj, rekel bi ti: vse mi zlato krono ti, mamica moja; i vse kraljevstvo vzemi, zakaj najbolj bo meni in drugim, če vladaš vsem ti, mamica moja.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

III. Vsa za duše.

Jezuš je hotel takoj pokazati Svojo zadovoljnost bogonarjenemu otroku. Komaj je šla Terezka po k počitku, je že navdihnil Pavlini misel, da bi sedaj utešila žejo male junakinje. Stopila je torej k njeni postelji z besedami: „Tvoj grešnik je rešen, zdaj lahko piješ“. Pavlina je imela prav . . .

Velikega pomena za Terezijo je bil sledeči dogodek: Ko je neko nedeljo hotela po sveti maši zapreti molitvenik, ji je zdrsnila podobica križanega Jezusa nekoliko iz knjižice. Videle so se krvaveče Zveličarjeve roke. Dotedaj nepoznan, neizrekljiv občutek je prevzel Terezkino dušo, vso njeno notranjost. Srce je bilo prežeto od bolečine ob pogledu na presveto kri, ki je kapljala na tla, ne da bi se kdo našel, ki bi jo zbiral . . . Sklenila je, da bo v duhu neprestano bivala ob vznožju Križa. Zajemala bo to nebeško roso in izlivala jo bo na duše.

Beseda umirajočega Zveličarja: „Žejen sem“, je od tistega dne neprenehoma odmevala v njenem srcu. Zanetila je v njem močno, nikdar poznano gorečnost. Hotela je Ljubljenega svoje duše pojiti; da, čutila je, da je že sama použita od žeje po neumrjočih dušah. Za vsako ceno je želela grešnike iztrgati plamenom večnih muk.

Božji Mojster ji je kmalu pokazal svoje veselje nad njo in nad njeno gorečnostjo.

Čula je o velikem zločincu Prancini-ju, ki je bil tiste dni obsojeni k smrti. Spovedati pa se ni hotel. Mala Terezija je na vse načine skušala, da ga reši pogubljenja. Ker se je pa čutila onemoglo, je ljubemu Bogu ponudila kot kupno ceno neskončna Jezusova zasluženja in zaklade svete Cerkve. Prepričana je bila, da bo uslišana. Vendar je prosila Gospoda za malo znamenje kesanja od strani Prancini-ja, samo sebi v tolažbo. Bil je namreč to prvi grešnik, ki ga je hotela pridobiti za nebesa. Njena otroško zaupna molitev je bila res dobesedno uslišana. Solze so ji napolnile oči, ko je izvedela, da je Prancini v zadnjem trenutku *zagrabil* sv. križ, — ki mu ge je bil duhovnik ponudil — in trikrat poljubil presvete rane. — Globoko je ganila Malo Terezijo ta Jezusova nežna pozornost: Njegove krvaveče rane so njo navdušile za delo za rešitev grešnikov in iste presvete rane je prvi sad, prvi otrok njene molitve trikrat poljubil.

Hrepenenje po rešitvi neumrjočih duš je rastlo v Mali Tereziji od dne do dne. Zdelo se ji je, da ji Jezus tiho govori: „Daj mi piti!“ Neštetokrat je v duhu poškopila duše — s Krvjo brezmadežnega Jagnjeta in tako poživljene z roso kalvarijskih višav jih je ponudila, poklonila Gospodu. Upala je, da bo tako utešila žejo svoje hrepeneče ljubeče duše. Toda čim več ji je dala piti, tem večje je postajalo njeno koprnjenje... Sprejela ga je kot najdragocenejše plačilo.

Pred vstopom v samostan je Mala Terezija romala z očetom v Rim. Sama poroča, kako je med potovanjem spoznala mnogo pobožnih, svetih duhovnikov. Uvidela pa je, da čeprav v dostojanstvu povišani nad angele — vendar potrebujejo mnogo molitve. Iz tega je sklepala, koliko bolj je potem treba moliti za manj goreče služabnike božje. Tedaj šele je v popolnem obsegu spoznala in razumela visok poklic karmeličank. Njihova dolžnost in naloga je, da prosijo in se žrtvujejo za apostole Gospodove.

In ljubi Bog je sprejel Malo Terezijo kot pravo karmeličanko. Od prvega dne svojega vstopa v Karmel je bila obdana od vsakovrstnih preizkušenj in — kakor pripoveduje od vseh vrst trpljenja. Ona pa je vse to z veseljem in ljubeznijo nosila. Ko je bila pred svojimi večnimi obljubami eksaminirana, je povedala vzrok, zakaj je vstopila v karmelski rod: „Prišla sem, da bi reševala duše in prav posebno, da mi molila za duhovnike.“

Imela je Mala Terezija že dolgo tudi željo, ki se ji je pa zdela nedosegljiva. Želela je najprej, da bi imela brata v duhovskem stanu. Z bolestjo je mislila na svojega umrlega bratca in obžalovala je, da neživita več. Saj bi bila imela srečo, ju videti pri oltarju. Hrepenela je potemtakem, da bi ji Gospod poslal duhovnega brata, ki bi se je vsak dan spominjal pri sv. maši. Ganjena pripoveduje, kako je Jezus z izpolnitvijo nadkrilil njene želje. Na onako iskren kakor svet in skrivnosten način je združil njeno dušo kar z dvema duhovniškima.

Prvega brata v Gospodu je dobila kot godovni dar leta 1895. Bil je to še bogoslovec. Zaprošil je lisieuxško karmelsko prednico, bi se li hotela katera sestra čisto in popolnoma žrtvovati za rešitev njegove duše in za duše vseh onih, ki bodo pozneje njegovemu varstvu izročeni. On pa je obljubil dotični sestri vsak dan posebni mementno pri sveti maši, kakor hitro — postane duhovnik. Naravnost otroško veselje je preplavilo Terezijino čisto dušo, ko ji je mati prednica poverila to nalogo, ki je tako popolnoma odgovarjala željam in hrepenenju goreče Male sestre. Ona sama je imenovala to radost „popolnoma novo veselje“, ki ga doslej ni koli ni poznala. Zdelo se ji je, kakor da bi zazveneale strune harfe njene duše — ki so doslej snivale in še nikdar niso zadonele.

Vestna mala Terezija se je zavedala tudi obveznosti, ki jih je bila s tem prevzela in takoj je podvojila svojo gorečnost.

Naslednje leto meseca majnika je postala duhovna sestra drugega brata v Gospodu. Pomislila je za trenutek, jeli mogoče, da se tako popolnoma daruje še za drugo dušo, ko se je vendar že za prvo vso žrtvovala. Prednica pa je odvrnila: „Pokorščina bo podvojila Vaša zaslužnja“. In tako je ostalo.

Sicer se je bila Mala Terezija na dnu srca isto mislila in izrek predstojnice jo je v tem prepričanju samo še bolj potrdil. In ker mora gorečnost karmeličanke oklepati ves svet, je upala, da bo z milostjo božjo mogla koristiti tema dvema in razun teh še mnogo več misijonarjem na svetu. Molila je za vse, ne da bi pri tem pozabila dušnih pastirjev civiliziranih dežel, katerih naloga je mnogokrat prav tako težavna, kakor dolžnosti onih, ki oznanujejo evangelij nevernikom. Kakor njena redovna mati. Velika sv. Terezija iz Avile, je hotela biti v odličnem pomenu besede — otrok sv. Cerkve in neprestano se je v svojih molitvah spominjala vseh zadev namestnika Kristusovega. To je smatrala za svojo prvo in glavno življenjsko nalogo.

Imela je gorečo željo, da bi bila sama duhovnik in obenem je občudovala ponižnost sv. Frančiška Asiškega, ki je odklonil vzvišeno dostojanstvo svečeništva. In sama se je vprašala, kako bi združila ti nasprotji?

Želela je izpreobrniti duše in jih razsvetliti kakor preroki in cerkveni učeni. Želela je obhiteti ves svet, da bi postavila v deželah poganov in nevernikov križ svojega preljubega Jezusa. In sama pripoveduje, da se ne bi mogla nikdar zadovoljiti z eno samo misijonsko deželo. „Na vseh krajih sveta obenem bi rada oznanjala blagovest in prodrila bi do najoddaljenejših otokov oceana. Želela bi biti misijonar ne samo za nekaj let, tem več moje najžarnejše hrepenenje bi bilo, da bi bila apostol od začetka sveta skozi vsa stoletja do dopolnenja časov.“

(Dalje)